

Załącznik nr 1 do rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości

z dnia ... 2019 r. (poz. ...)

WZÓR FORMULARZA UZASADNIENIA WYROKU SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI, W TYM WYROKU NAKAZOWEGO (UK 1)

Sygn. akt III K 89/23

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2023r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Mariusz Wiązek

Sędzia: del. do SO Jolanta Pol-Kulig

Ławnicy: Agnieszka Pilch, Grażyna Słowik, Małgorzata Marszałek Protokolant: Patrycja Świtoń

Prokurator – nie stawił się, zawiadomiony prawidłowo

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 07.06.2023r., 12.07.2023r., 31.07.2023r., 18.09.2023r.

sprawy:

M. (...)

syna J. i Z. z domu R.

urodzonego (...) w P.

oskarżonego o to, że:

w dniu 09 listopada 2021r. we W. uderzając nożem w brzuch spowodował u P. P. (1) obrażenia w postaci rany klutej brzucha czym spowodował powstanie obrażeń narządów ciała na czas powyżej siedmiu dni czym naraził go na niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu,

tj. o czyn z art. 157§1 k.k. w zw. z art. 160§1 k.k.

w dniu 09 listopada 2021r. we W. uderzając nożem w brzuch spowodował u T. M. obrażenia ciała w postaci rany klutej brzucha czym spowodował powstanie obrażeń narządów ciała poniżej dni siedmiu czym naraził go na niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu,

tj. o czyn z art. 157§2 k.k. w zw. z art. 160§1 k.k.

w dniu 09 listopada 2021r. we W. groził K. P. pozbawieniem życia, w ten sposób, że wypowiedział wobec niej groźby pozbawienia życia oraz wymachiwał nożem w jej kierunku, czym wzbudził w pokrzywdzonej uzasadniłą obawę, że groźby te zostaną spełnione.

tj. o czyn z art. 190§1 k.k.

uznaje oskarżonego **M. D. (1)** za winnego tego, że w dniu 9 listopada 2021r. we W. usiłował spowodować u P. P. (1) ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu uderzając nożem w brzuch pokrzywdzonego, lecz nie osiągnął zamierzonego skutku w efekcie postawy pokrzywdzonego, jak i osób trzecich powodując obrażenie w postaci rany klutej brzucha naruszające czynności narządów ciała P. P. (1) na czas powyżej dni siedmiu, tj. popełnienia przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 156§1 pkt 2 k.k. i w zw. z art. 157§1 k.k. i art. 11§2 k.k. i za to na podstawie art. 14§1 k.k. w zw. z art. 156§1 pkt 2 k.k. i art. 11§3 k.k. wymierza mu karę **3 (trzech) lat pozbawienia wolności;**

uznaje oskarżonego **M. D. (1)** za winnego tego, że w dniu 9 listopada 2021r. we W. usiłował spowodować u T. M. ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu uderzając nożem w brzuch pokrzywdzonego, lecz nie osiągnął zamierzonego skutku w efekcie postawy pokrzywdzonego, jak i osób trzecich powodując obrażenie w postaci rany klutej brzucha naruszające czynności narządów ciała T. M. na czas poniżej dni siedmiu, tj. popełnienia przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 156§1 pkt 2 k.k. i w zw. z art. 157§2 k.k. i art. 11§2 k.k. i za to na podstawie art. 14§1 k.k. w zw. z art. 156§1 pkt 2 k.k. i art. 11§3 k.k. wymierza mu karę **3 (trzech) lat pozbawienia wolności;**

uznaje oskarżonego **M. D. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku, tj. popełnienia przestępstwa z art. 190§1 k.k. i za to na podstawie art. 190§1 k.k. wymierza mu karę **6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,**

na podstawie art. 85§1 k.k. i art. 86§1 k.k. łączy orzeczone w pkt I, II i III części dyspozytywnej wyroku kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierza oskarżonemu **M. D. (1)** karę łączną **3 (trzech) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;**

na podstawie art. 46§2 k.k. orzeka od oskarżonego **M. D. (1)** na rzecz pokrzywdzonego **P. P. (1)** za czyn popełniony w pkt I części dyspozytywnej wyroku nawiązkę w kwocie 2.000 (dwa tysiące) zł;

na podstawie art. 46§1 k.k. orzeka od oskarżonego **M. D. (1)** na rzecz pokrzywdzonej **K. P.** zadośćuczynienie za doznaną krzywdę opisaną w pkt III części wstępnej wyroku w kwocie 500 (pięćset) zł,

na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu **M. D. (1)** okres jego zatrzymania od dnia 09 listopada 2021r. godz. 11.40 do dnia 10 listopada 2021r. godz. 19.30;

na podstawie art. 44§2 k.k. orzeka przepadek przez zniszczenie dowodu rzeczowego zarejestrowanego w wykazie dowodów rzeczowych nr (...), pod pozycją 9 (k. 138 akt);

na podstawie art. 44§1 k.k. orzeka przepadek przez zniszczenie dowodów rzeczowych pochodzących z przestępstwa zarejestrowanych w wykazie dowodów rzeczowych nr (...), pod pozycją 1, 2 i 3 (k. 138V akt);

na podstawie art. 230§2 k.p.k. zwraca:

- M. D. (1) dowody rzeczowe wymienione w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod pozycjami od 1 do 8 (k. 138 akt)

- T. M. dowód rzeczowy wymieniony w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod pozycją 10 (k. 138 akt);

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. O. G. wynagrodzenie za nieopłaconą obronę z urzędu oskarżonego **M. D. (1)** w kwocie 3432 zł brutto;

zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Mariusz Wiązek Jolanta Pol-Kulig

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 89/23	
<p>Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</p>			
USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
	M. D. (1)	W dniu 9 listopada 2021 r. we W. usiłował spowodować u P. P. (1) ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu uderzając nożem w brzuch pokrzywdzonego, lecz nie	

osiągnął zamierzonego skutku w efekcie postawy pokrzywdzonego, jak i osób trzecich powodując obrażenie w postaci rany klutej brzucha naruszające czynności narządów ciała P. P. (1) na czas powyżej dni siedmiu,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i w zw. z art. 157 § 1 k.k. i art. 11 § 2 k.k.

W dniu 9 listopada 2021 r. we W. usiłował spowodować u T. M. ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu uderzając nożem w brzuch pokrzywdzonego, lecz nie osiągnął zamierzonego skutku w efekcie postawy pokrzywdzonego, jak i osób trzecich powodując obrażenie w postaci rany klutej brzucha naruszające czynności narządów ciała T. M. na czas poniżej dni siedmiu,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i w zw. z art. 157 § 2 k.k. i art. 11 § 2 k.k.

W dniu 9 listopada 2021 r. we W. groził K. P. pozbawieniem życia, w ten sposób, że wypowiadał wobec niej groźby pozbawienia życia oraz wymachiwał nożem w jej kierunku, czym wzbudził w pokrzywdzonej

		uzasadnioną obawę, że groźby te zostaną spełnione, tj. popelnienia przestępstwa z art. 190 § 1 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>M. D. (1) od wielu lat zamieszkiwał w lokalu przy ul. (...) we W., mieszkała tam również jego rodzina. O. nie jest właścicielem tego mieszkania.</p> <p>W dniu 9 listopada 2021 r. około godz. 09:30 K. P. wraz ze swoim mężem P. P. (1), a także wraz ze pełnomocnikiem T. M. oraz jego pracownikiem z kancelarii (...) udała się do mieszkania mieszczącego się przy ul. (...) we W.. K. P. od lipca 2019 r. jest właścicielką nieruchomości znajdującej się pod wymienionym adresem. Aby wejść do mieszkania pokrzywdzona wykorzystwała pomoc ślusarza, który rozwierteł dwa zamki w drzwiach. Czynność ta była konieczna, ponieważ mieszkanie to zajmował M. D. (1). Z powodu trwającej epidemii (...) wstrzymano jego eksmisję z tego lokalu. Wobec M. D. (1) już wcześniej toczyło się postępowanie cywilne, w którym</p>	-protokół zatrzymania M. D. (1)	k. 2-3.	

ustalono, że M. D. (1) przysługuje uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego oraz nakazano wstrzymanie opróżnienia lokalu przy ul. (...) we W. do czasu złożenia M. D. (1) przez Gminę W. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego. Mieszkanie przy ul. (...) jest trzypokojowe, a jeden z nich zajmuje M. D. (1). Po przybyciu na miejsce K. P. wraz ze swoim mężem wnosili swoje osobiste rzeczy do mieszkania, takie jak materac, pościel, łóżko. Po około 40 minutach pojawił się M. D. (1), pytając dlaczego pokrzywdzeni wprowadzają się do mieszkania. K. P. odparła, że zamierzają wspólnie z nim zamieszkać. Oskarżony od razu zszedł z powrotem przed klatkę schodową i wezwał policję. Po przyjeździe funkcjonariusze weszli do przedpokoju mieszkania oraz wylegitymowali przebywające w nim osoby. P. wyjaśnili policjantom powód ich przebywania w mieszkaniu, a M. D. (1) przedstawił dokumentację, według której miał prawo przebywać w mieszkaniu. K. P. i P. P. (1) w obecności funkcjonariuszy policji zapewnili M. D. (1), iż nie chcą go usunąć z mieszkania oraz wręczyli mu komplet kluczy po wymianie zamka. Funkcjonariusze

stwierdzili, iż prawo do przebywania w tym lokalu mają zarówno jego właściciele, jak i M. D. (1). Po wyjściu funkcjonariuszy z mieszkania pokrzywdzona wraz z mężem kontynuowali przeprowadzkę. M. D. (1) stał w kuchni, gdy pokrzywdzona poprosiła go o zabranie jego rzeczy z szafy do drugiego pokoju, który zajmował. M. D. (1) odrzekł, że tego nie zrobi. W pewnym momencie oskarżony wyszedł z kuchni do przedpokoju trzymając nóż i krzyząc, że „wszystkich pozabija”. Pokrzywdzona wychyliła się z pokoju i zobaczyła, iż M. D. (1) trzyma w prawej ręce nóż i zmierza w jej kierunku. Pokrzywdzona obroniła się przed ciosem napierając na oskarżonego krzesłem. W tym momencie zza pokrzywdzonej, pomiędzy przedpokojem a kuchnią, wyszedł P. P. (1), który został uderzony nożem przez oskarżonego. Pokrzywdzony osunął się na podłogę, trzymając się za krwawiący brzuch. Pokrzywdzona w tym czasie zadzwoniła pod numer ratunkowy, wzywając na miejsce zdarzenia policję oraz pogotowie ratunkowe. Następnie M. D. (1) wycofał się do przedpokoju, gdzie znajdował się T. M.. Pokrzywdzony chwycił za krzesło, próbując

wypchnąć M. D. (1), lecz próba obrony się nie powiodła i oskarżony również zadał T. M. cios nożem w brzuch. N. M. D. (1) chciał przejść do pokoju, w którym znajdował się P. G., jednak skutecznie wejście do pomieszczenia zostało zatarasowane postawionym pionowo łóżkiem. Napastnik widząc, że nie przedrze się przez ustawione zabezpieczenie skierował się do pokoju, w którym znajdował się ranny T. M.. Pokrzywdzony ponownie wypchnął oskarżonego krzesłem do przedpokoju. T. M. widząc, że mąż pokrzywdzonej leży w kuchni uciskając ranę brzucha, podbiegł do oskarżonego od tyłu i powalił go na ziemię. Po obezwładnieniu napastnika, T. M. zawołał P. G., aby pomógł w przytrzymaniu M. D. (1), ponieważ sam musiał zatamować krwawienie z rany. P. G. przytrzymywał oskarżonego, aż do przyjazdu funkcjonariuszy policji.

W wyniku zadanego ciosu nożem o długości ostrza 8 cm, u T. M. stwierdzono ranę kłutą brzucha z niewielkim krwiakiem mięśnia prostego brzucha, które to obrażenia naruszyły czynności ciała pokrzywdzonego na czas poniżej 7 dni. Natomiast po uderzeniu nożem P. P. (1) stwierdzono ranę

<p>kłutą brzucha o długości 2 cm i głębokości 5-6 cm wymagającą zaopatrzenia chirurgicznego penetrującą do jamy brzusznej z uszkodzeniem wątroby z następowym krwiakiem wątroby, które to obrażenia naruszyły czynności narządu ciała na czas powyżej dni 7.</p> <p>W toku postępowania sądowego M. D. (1) został poddany badaniu przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów, którzy ocenili, że nie jest on chory psychicznie i nie był chory psychicznie w krytycznym czasie, ani nie jest upośledzony umysłowo. T. criminis M. D. (1) nie miał zniesionej, ani ograniczonej w stopniu znacznym zdolności rozpoznania znaczenia zarzucanego mu czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Nie zachodziły zatem warunki opisane w art. 31 § 1 i 2 kk.</p> <p>M. D. (1) ma 69 lat, jest bezdzietnym kawalerem, legitymuje się wykształceniem podstawowym. Oskarżony nie pracuje, utrzymuje się z zasiłku MOPS.</p>			
<p>-protokół zatrzymania rzeczy</p>	<p>k. 7-9.</p>		
<p>-protokół oględzin mieszkania przy ul. (...) we W.</p>	<p>k. 11-12.</p>		

-zeznania P. G.	k. 14-15, 389odwrot-390.	
-protokół oględzin M. D. (1)	k. 17-19.	
-protokół oględzin K. P.	k. 23-24.	
-zeznania M. L.	k. 26-27, 448.	
-częściowo zeznania K. P.	k. 29-30, 71-72, 448-449.	
-zeznania P. P. (1)	k. 39-42, 367-369, 454odwót-456.	
-dokumentacja medyczna K. P.	k. 31-32.	
-dokumentacja medyczna P. P. (1)	k. 75-80.	
-zeznania T. M.	k. 45-48, 370-372, 456odwrot-457odwrot.	
-protokół zatrzymania rzeczy T. M.	k. 51-53.	
-kserokopia wstępnej opinii sądowo-lekarskiej z dnia 10.11.2021 r.	k. 57.	
-częściowo wyjaśnienia oskarżonego	k. 59-61, 392odwrot,446odwrot-447.	
-opinia sądowo- psychiatryczna	k. 356-363.	
-opinia sądowo-lekarska z dnia 29.12.2021 r.	k. 143-155..	
-kserokopia odpisu wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-	k. 187-191.	

Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 22.02.2018 r.			
-kserokopia odpisu wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 08.05.2019 r.	k. 192-193.		
-kserokopia odpisu wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 28.09.2022 r. wraz z uzasadnieniem	k. 395-402.		
-zeznania biegłego	k. 458-458odwrot.		
Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
	M. D. (1)	Jak w punkcie 1.1. uzasadnienia.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Linia obrony oskarżonego: Sąd uznał za nieudowodnione twierdzenia oskarżonego, który wskazywał, że pchnął nożem P. P. (1) w obronie koniecznej, ponieważ P. P. (1) i T. M. byli wobec niego agresywni	-zeznania P. P. (1) i T. M.	k. 39-42, 367-369, 454odwót-456. k. 45-48, 370-372, 456odwrot-457odwrot.	

<p>i chcieli się pozbyć oskarżonego z mieszkania. Oskarżony opisał cały przebieg zdarzenia, w którym wskazał, że działał w samoobronie przed atakiem pokrzywdzonych. Pomimo twierdzeń M. D. (1), że chwycił za nóż w celu obrony przed atakującymi go T. M. i P. P. (1), fakt ten stoi w sprzeczności z zeznaniami pozostałych, bezpośrednich uczestników zdarzenia, którym Sąd w całości dał wiarę.</p>			
<p>-częściowo zeznania K. P.</p>	<p>k. 29-30, 71-72, 448-449.</p>		
<p>OCena DOWOdów</p>			
<p>Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach uznania dowodu</p>	
	<p>-protokoły zatrzymania -protokoły oględzin</p>	<p>Wszelkie czynności procesowe podjęte w przedmiotowej sprawie odbyły się zgodnie z prawem, a z każdej z nich sporządzono stosowne protokoły, a ich wyniki nie budziły żadnych wątpliwości. Podjęte w sprawie czynności zostały przeprowadzone przez uprawnione podmioty zaś sposób przeprowadzenia tych czynności nie były kwestionowane przez</p>	

		żadną za stron postępowania.	
	-zeznania P. P. (1) i T. M.	<p>Zeznania P. P. (1) T. M. Sąd uznał za spójne, wzajemnie ze sobą korespondujące oraz mające odzwierciedlenie w zebranych materiale dowodowym.</p> <p>Pokrzywdzeni zgodnie przedstawili w jaki sposób przebiegało to zdarzenie, w jakiej kolejności zostali zranieni oraz jakie były jego okoliczności.</p>	
	-zeznania świadków P. G. i M. L.	<p>Sąd przyznał walor wiarygodności zeznaniom P. G.. Świadek szczegółowo opisał, w jakich okolicznościach doszło do zdarzenia, kto został i w jakiej kolejności zraniony, a także jaka była jego rola.</p> <p>Sąd nie miał zastrzeżeń również co do wiarygodności zeznań M. L.. Świadek opisał jakie osoby zastał na miejscu zdarzenia, a także wskazał jakie czynności zostały przeprowadzone po dotarciu funkcjonariuszy policji na miejsce zdarzenia.</p>	
	-zeznania biegłego	Sąd nie miał wątpliwości co do wiarygodności zeznań biegłego.	
	-częściowo zeznania K. P.	Sąd uznał zeznania K. P. za wiarygodne w zakresie w jakim wskazywała na okoliczności zdarzenia, opisywała jak broniła	

		<p>się przed oskarżonym, udzielała mężowi pomocy po zadanych uderzeniu nożem oraz zadzwoniła na numer alarmowy.</p>	
	-opinie biegłych	<p>Opinie wydane w sprawie zostały sporządzone w sposób fachowy, rzetelny, precyzyjny i obiektywny przez osoby posiadające odpowiednie kompetencje o dużej wiedzy w zakresie okoliczności, do których stwierdzenia zostały powołane. Opinie są pełne, wyczerpujące, logiczne i spójne. Spełniają wszelkie wymogi stawiane tego rodzaju dokumentom, a więc zawierają pełny opis badań i dokonanych przez biegłych ustaleń, a wynikające z nich wnioski są kategorycznie.</p>	
	-częściowo wyjaśnienia M. D. (1)	<p>Sąd dał w wiarę oskarżonemu jedynie w zakresie, w jakim znalazły potwierdzenie w zebranych materiałach dowodowych oraz w jakim wskazywał w jakich okolicznościach doszło do zdarzenia.</p>	
	-inne dokumenty	<p>W pełni wiarygodne, ich autentyczność, ani wartość dowodowa nie budziły wątpliwości, dokumenty sporządzone przez właściwe organy, w granicach ich kompetencji i w przewidzianej przepisami formie, nie kwestionowane przez</p>	

		strony w toku procesu, jak również z urzędu.	
Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	-częściowo wyjaśnienia oskarżonego	Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd nie dał wiary oskarżonemu w zakresie w jakim wyjaśniał on, że K. P. i jej mąż włamali się do mieszkania, a on sam został zaatakowany przez P. P. (1) i T. M., którzy go bili oraz wyzywali. Sąd nie dał wiary oskarżonemu, który twierdził, iż działał w obronie koniecznej i nie był świadomy, że kogokolwiek zranił. M. D. (1) w swoich wyjaśnieniach, co prawda przyznaje, że „chyba uderzył jednego”, ale zaraz po tym wskazał, że wyniku szarpaniny drugi z pokrzywdzonych miał sam nadziać się na nóż, co w zderzeniu z zeznaniami pokrzywdzonych i świadków nie sposób uznać za wiarygodne i logiczne. Nie sposób przypisać waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego również w zakresie, w którym	

		<p>twierdził, że przy próbie jego unieruchomienia, T. M. miał kopać i deptać go po twarzy. Sąd uznał, że przedstawienie takiej wersji wydarzeń jakoby to oskarżony został zaatakowany i zmuszany siłą do opuszczenia mieszkania, a sam się tylko bronił przed atakiem ze strony pokrzywdzonych stoi w sprzeczności nie tylko z zeznaniami pokrzywdzonych i świadków, którzy to byli bezpośrednimi uczestnikami tego zdarzenia, ale także z wnioskami z opinii biegłych, z dokumentacją medyczną pokrzywdzonych, jak i protokołem oględzin oskarżonego.</p> <p>Pokrzywdzeni w sposób jednoznaczny i ze sobą korespondujący przedstawili przebieg zdarzenia, w którym to M. D. (1) był stroną atakującą, to on napierał na pokrzywdzonych i zadał dwa ciosy nożem.</p>	
	<p>-częściowo zeznania K. P.</p>	<p>Sąd nie dał wiary zeznaniom pokrzywdzonej w zakresie ilości zadanych ciosów P. P. (1), co stało w sprzeczności z zebraniem materiałem dowodowym, w szczególności z opinią sądowo-lekarską. Jednakże należy przy tym wskazać, iż Sąd ma w polu widzenia, że zdarzenie to miało dynamiczny charakter, a oskarżony wielokrotnie</p>	

		próbował zadać cios, co jasno dowodzi, że nie sposób było pierwotnie określić, czy wszystkie próby uderzenia nożem się powiodły.	
PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I, II, III	M. D. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Mając na uwadze ocenione powyżej dowody zachowanie i sprawstwo oskarżonego M. D. (1) nie budziły wątpliwości Sądu, iż wypełnił on znamiona przestępstw z art. art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i w zw. z art. 157 § 1 k.k. i art. 11 § 2 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i w zw. z art. 157 § 2 k.k. i art. 11 § 2 k.k. oraz art. 190 § 1 k.k.</p> <p>Art. 156 §1 pkt 2 k.k. penalizuje zachowania polegające na spowodowaniu ciężkiego uszczerbku na zdrowiu m. in. w postaci choroby realnie zagrażającej życiu. Jego istotą jest wystąpienie skutku w</p>			

postaci ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Jako ciężki uszczerbek na zdrowiu ustawodawca zakwalifikował m. in. chorobę realnie zagrażającą życiu. Określenie „realnie zagrażająca życiu” oznacza, iż choroba ma zagrażać rzeczywiście, a nie tylko potencjalnie życiu pokrzywdzonego. Dla przyjęcia, że czyn sprawcy wypełnia te właśnie znamiona ustawy, należy ustalić, że nastąpiło poważne zaburzenie podstawowych czynności narządu któregoś z układów istotnych dla utrzymania życia - centralnego układu nerwowego, układu krążenia, oddechowego oraz że z powodu tegoż zaburzenia niezwykle wysokie jest prawdopodobieństwo nastąpienia zatrzymania czynności tych układów i śmierci pokrzywdzonego (por. Zoll (w:) Zoll II, s. 362-363; Michalski (w:) System, t. 10, s. 221-228). Przepis art. 156 § 1 k.k. to przestępstwo umyślne – zamierzone, które może być popełnione w zamiarze zarówno bezpośrednim, jak i ewentualnym. Ponieważ kwalifikacja prawna czynu jest rozbita na punkt 1 i 2 w zależności od spowodowanych skutków, przy czym ich określenie

jest ujęte bardzo kazuistycznie, powstaje niekiedy praktyczny problem z udowodnieniem, jaki był konkretny zamiar sprawcy lub na jakie skutki swojego nagannego zachowania się godził. W orzecznictwie sądowym najczęściej wypowiedany jest pogląd, że dla przypisania sprawcy przestępstwa z art. 156 § 1 k.k. wystarczy wykazanie, że sprawca miał tzw. zamiar ogólny spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu u innego człowieka i uczynił to, powodując któryś ze skutków wymieniony w tym przepisie, w związku z czym za spowodowanie tego właśnie ujemnego skutku będzie odpowiadał. Konkretna postać ciężkiego uszkodzenia ciała nie musi być wyraźnie sprecyzowana w świadomości sprawcy (por. postanowienie SN z 9.10.2018 r., III KK 552/18, OSNKW 2019/2, poz. 9). Wskazuje się bowiem, że sprawca na ogół nie ma świadomości dokładnego obrazu wszystkich następstw swojego działania, ale działa ze świadomością możliwości powstania daleko sięgającej krzywdy, biorąc pod uwagę rodzaj użytego narzędzia, liczbę i siłę uderzeń, odporność ofiary itp. (wyrok SA w

Warszawie z 5.06.2013 r., II AKa 134/13, LEX nr 1331116; wyrok SO w Olsztynie z 29.10.2013 r., II K 103/13, LEX nr 1715728; wyrok SO w Białymstoku z 28.11.2013 r., VIII Ka 653/13, LEX nr 1715641; wyrok SA w Katowicach z 23.05.2014 r., II AKa 116/14, LEX nr 1537356) (por. Konarska – Wrzosek Violetta, red. Kodeks karny. Komentarz, wyd. III – LEX).

Nie ulega wątpliwości, iż oskarżony M. D. (1) w dniu 9 listopada 2021 r. we W. usiłował spowodować u P. P. (1) i T. M. ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu uderzając nożem w brzuch pokrzywdzonych, lecz nie osiągnął zamierzonego skutku w efekcie postawy pokrzywdzonych, jak i osób trzecich powodując obrażenia w postaci rany klutej brzucha naruszające czynności ciała P. P. (1) na czas powyżej dni siedmiu, a u T. M. na czas poniżej dni siedmiu.

Sąd uznał, iż oskarżony M. D. (1) działał w zamiarze ewentualnym i godził się, że może spowodować u pokrzywdzonych ciężkie skutki. Czyn nie był w żadnej mierze zaplanowany, zaistniał w wyniku eskalacji konfliktu związanego z mieszkaniem, które zajmował oskarżony, a którego prawną

właścicielką jest K. P.. Pokrzywdzona wraz ze swoim mężem P. P. (1) próbowała wprowadzić się do mieszkania, które zajmował M. D. (1). Oskarżony nie chciał zamieszkiwać wraz z właścicielką i jej mężem, był pewnien, że ma to na celu wymuszenie, aby on opuścił to mieszkanie. Oskarżony stał się agresywny, kiedy poproszono go o przeniesienie jego rzeczy z szafy. Chwytnąjąc nóż w kuchni i uderzając nim kolejno P. P. (1) i T. M. musiał liczyć się z tym, że może spowodować u nich ciężki uszczerbek na zdrowiu, chorobę realnie zagrażającą życiu. M. D. (1) w pełni zdawał sobie sprawę z konsekwencji swojego zachowania. Oskarżony wielokrotnie próbował ugodzić pokrzywdzonych w okolice brzucha, gdzie swoje umiejscowienie mają ważne narządy dla życia i zdrowia człowieka. Nie ulega wątpliwości, że M. D. (1) godził się więc, że może spowodować u P. P. (1) i T. M. ciężkie skutki zdrowotne.

W złożonych wyjaśnieniach oskarżony próbował umniejszać swoją winę oraz wskazywać, iż do agresywnego zachowania doszło ze strony pokrzywdzonych, a oskarżony musiał się przed nimi bronić. M. D.

(1) został obezwładniony przez T. M. i P. G.. Do tej czynności użyto dużej siły fizycznej, ponieważ celem tego działania było zapobiegnięcie uderzenia nożem kolejnej osoby znajdującej się w mieszkaniu. Mając na względzie, iż zdarzenie to miało charakter bardzo dynamiczny, wymagało szybkiej i zdecydowanej reakcji, dzięki której oskarżony nie mógł zadać kolejnych ciosów nożem, bezsprzecznym jest, że M. D. (2) odniósł w jego wyniku obrażenia ciała w postaci m.in. otarć naskórka.

Działanie oskarżonego zakończyło się w fazie usiłowania, zdefiniowanego w art. 13 § 1 k.k. Oskarżony nie spowodował u pokrzywdzonych ciężkiego uszczerbku na zdrowiu z art. 156 § 1 pkt 2 k.k., gdyż pokrzywdzony T. M.. kiedy zorientował się, że P. P. (1) został również ugodzony nożem, unieruchomił oskarżonego, a następnie poprosił P. G. o przytrzymanie sprawcy, aż do przyjazdu policji. Tym samym pokrzywdzony uniemożliwił oskarżonemu dokonywanie kolejnych zamachów na życie i zdrowie uczestników zdarzenia.

Na skutek zachowania oskarżonego pokrzywdzony T. M.

odniósł obrażenia ciała w postaci rany kłutej brzucha i niewielkich rozmiarów krwiaka mięśnia, które spowodowały u niego naruszenie czynności narządu ciała i rozstrój zdrowia, inny niż określony w art. 156 § 1 k.k., lecz na okres trwający poniżej dni siedmiu, dlatego też działanie oskarżonego wypełniło znamiona czynu z art. 157 § 2 k.k.

Natomiast P. P. (1) doznał obrażeń w postaci rany kłutej brzucha z uszkodzeniem wątroby, które spowodowały u niego naruszenie czynności narządu ciała i rozstrój zdrowia, inny niż określony w art. 156 § 1 k.k., lecz na okres trwający dłużej niż siedem dni, dlatego też działanie oskarżonego wypełniło znamiona czynu z art. 157 § 1 k.k.

Z uwagi na to, że zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona określone w kilku przepisach kodeksu karnego, w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, znalazł się art. 11 § 2 k.k.

Brak było przy tym przesłanek wyłączających winę i bezprawność czynu przypisanego oskarżonemu. Sąd nie podzielił stanowiska obrony, jakoby oskarżony

miał działać w obronie koniecznej. Zgodnie z treścią art. 25 §1 k.k. nie popełnia przestępstwa, kto w obronie koniecznej odpiera bezpośredni, bezprawny zamach na jakiegokolwiek dobro chronione prawem, zaś §2 tego przepisu reguluje odpowiedzialność karną sprawcy, który przekroczył granice obrony koniecznej, w szczególności poprzez zastosowanie sposobu obrony niewspółmiernego do niebezpieczeństwa zamachu. Aby móc jednak mówić o możliwości zastosowania powyższego kontratypu, spełniony musi zostać podstawowy warunek – musi istnieć ryzyko zamachu na dobro prawne, a nadto zamach ten musi być nie tylko bezprawny, ale przede wszystkim bezpośredni. Instytucja obrony koniecznej wielokrotnie była przedmiotem rozważań sądów, w tym Sądu Najwyższego, który przyjął, że „dla zaistnienia obrony koniecznej koniecznym jest, aby sprawca działał z zamiarem obrony bezpośrednio zaatakowanego dobra prawnego. Wszelkie działania przedsięwzięte w celu odwzajemnienia krzywd doznanych uprzednio [...] nie mają charakteru obronnego. Niezbędnym elementem podmiotowym obrony

koniecznej jest, aby akcja broniącego się wynikała ze świadomości, iż odpiera on zamach, i była podyktowana wolą obrony, nie zaś wolą odwetu. Ten podmiotowy element działania w obronie koniecznej ułatwia rozgraniczenie rzeczywistych działań obronnych od społecznie negatywnych aktów zemsty, samosądu lub chuligaństwa (zob. wyrok SN z 30.12.1972 r., Rw 1312/72, OSNKW 1973/5, poz. 69; wyrok SN z 19.02.1997 r., IV KKN 292/96, Prok. i Pr.-wkl. 1997/7-8, poz. 1; zob. także wyrok SA w Lublinie z 15.01.1998 r., II AKa 181/97, Prok. i Pr.-wkl. 1999/1, poz. 23). Podejmowane działania muszą mieć bowiem charakter działań obronnych i muszą być motywowane wolą obrony, nie zaś np. rewanżu za wcześniejsze uderzenie (wyrok SA w Krakowie z 13.05.1997 r., II AKa 94/97, Prok. i Pr.-wkl. 1998/5, poz. 20). Jest zatem oczywiste, że rozmyślne prowokowanie pokrzywdzonego w tym celu, aby sprowokowanego „napastnika” móc – pod pozorem wykonywania obrony – następnie ugodzić, neguje możliwość usprawiedliwienia działania sprawcy w obronie koniecznej (wyrok SA w Lublinie z 20.05.1996 r., II AKa

111/96, Prok. i Pr.-wkł. 1997/9, poz. 15). W takiej bowiem sytuacji po stronie „broniącego się” ewidentnie brak woli obrony, istnieje natomiast zamiar zakamuflowania zamachu skierowanego przeciwko sprowokowanej osobie.” (J. Giezek [w:] D. Gruszecka, K. Lipiński, G. Łabuda, J. Giezek, Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz, Warszawa 2021, art. 25).

Okoliczności, w jakich doszło do przedmiotowego zdarzenia, jak też okoliczności które to zdarzenia poprzedzały, nie dają podstaw do uznania, by ze strony pokrzywdzonego miało miejsce takie zachowanie o znamionach "bezpośredniego zamachu" na dobro oskarżonego, które wymagałoby z jego strony zastosowania "obrony koniecznej" w rozumieniu art. 25 kk. Według ustaleń poczynionych przez Sąd wynika, iż pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonymi doszło do utarczki słownej. M. D. (1) nie chciał zabrać swoich rzeczy z szafy znajdującej się w pokoju, który miała zająć K. P. wraz z mężem. Oskarżony sprzeciwiał się wspólnemu zamieszkiwaniu z właścicielką mieszkania i P. P. (1), nie godził się z ich właścicielskimi uprawnieniami do tego lokalu. Twierdził, że

ma on wyłączone prawo przebywania w mieszkaniu przy ul. (...). Z pewnością konflikt pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonymi nie był na tyle intensywny, by uzasadniać podjęcie przez niego działania w postaci zadania dwóch ciosów nożem. Z zebranego materiału dowodowego jasno wynika, że P. P. (1) i T. M. nie byli wobec oskarżonego agresywni, ani nie ubliżali mu. W żadnym razie nie nastąpiła sytuacja, w której można by uznać, iż fakt przeprowadzki pokrzywdzonych do mieszkania zajmowanego przez oskarżonego stanowiła okoliczność uzasadniająca działanie w warunkach obrony koniecznej.

Sąd uznał, że należało wyeliminować art. 160 § 1 k.k. z podstawy prawnej skazania oskarżonego. Istotne, że przestępstwa stypizowane w art. 160 § 1-3 mają charakter skutkowy (materialny) i należą do kategorii przestępstw z konkretnego narażenia na niebezpieczeństwo.

Skutkiem jest w ich przypadku spowodowanie przez sprawcę określonego stanu rzeczy, który charakteryzuje się tym, że towarzyszy mu pewien obiektywnie istniejący potencjał niebezpieczeństwa utraty życia albo ciężkiego

uszczerbku na zdrowiu. W przypadku usiłowania lub dokonania któregoś z umyślnych przestępstw skierowanych przeciwko życiu lub zdrowiu, wykluczona będzie jednoczesna kwalifikacja tych czynów z art. 160 k.k., gdyż zamiar i skutek dalej idący „pochłania” zamiar i skutek o mniejszym stopniu społecznej szkodliwości (V. Konarska-Wrzosek [w:] A. Lach, J. Lachowski, T. Oczkowski, I. Zgoliński, A. Ziólkowska, V. Konarska-Wrzosek, Kodeks karny. Komentarz, LEX/el. 2023, art. 160.) Z tych względów Sąd doszedł do wniosku, iż w przedmiotowej sprawie skutek przestępstwa narażenia na niebezpieczeństwo został znacznie przekroczony, a w związku z tym niemożliwe było zakwalifikowanie czynu oskarżonego w zbiegu z art. 160 § 1 k.k. jak przyjął to rzecznik oskarżenia publicznego.

W zakresie czynu wskazanego w punkcie III części wstępnej wyroku należy wskazać, iż oskarżony swoim działaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 190 § 1 k.k.

Treścią groźby karalnej jest zapowiedź popełnienia przestępstwa na szkodę zagrożonego lub osoby mu najbliższej. Przedmiotem ochrony jest

tu wolność człowieka rozumiana jako wolność od strachu, obawy przed popełnieniem przestępstwa na szkodę zagrożonego lub jego najbliższych (Daszkiewicz-Paluszyńska, Groźba, s. 32–33). Groźba musi oddziaływać na psychikę zagrożonego w taki sposób, aby mógł on obawiać się, że groźba będzie spełniona (Wojciechowska [w:] Kunicka-Michalska, Wojciechowska, Przesłpstwa, s. 33). Treścią groźby karalnej jest zapowiedź popełnienia przestępstwa, a zatem zbrodni lub występku (ale nie wykroczenia) na szkodę zagrożonego lub jego osoby najbliższej (M. Mozgawa [w:] M. Budyn-Kulik, P. Kozłowska-Kalisz, M. Kulik, M. Mozgawa, Kodeks karny. Komentarz aktualizowany, LEX/el. 2022, art. 190.).

Przedmiotem czynności wykonawczej może być osoba (fizyczna), w stosunku do której skierowana jest groźba. Pokrzywdzonym tym przestępstwem może być zatem tylko osoba, do której ta groźba jest skierowana i która w jej następstwie mogłaby bezpośrednio lub pośrednio (poprzez pokrzywdzenie osoby jej najbliższej) ponieść szkodę (wyrok Sądu

Najwyższego z 13.02.2008 r., IV KK 407/07, LEX nr 395069).

Za groźbę wzbudzającą w zagrożonym uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona należy uznać taką groźbę, którą pokrzywdzony traktować będzie poważnie i uznawać jej spełnienie za rzeczywiście możliwe, co w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie budzi najmniejszych wątpliwości. Wzbudzenie obawy w zagrożonym należy oceniać subiektywnie, nie zaś z punktu widzenia obiektywnego niebezpieczeństwa realizacji groźby (wyrok Sądu Najwyższego z 26.01.1973 r., III KR 284/72, Biul. SN 1973/5, s. 95). Uzasadniona obawa, w konstrukcji przepisu art. 190 § 1 k.k., jest tym elementem, który pozwala ująć i zweryfikować, czy subiektywna odczucie obawy pokrzywdzonego co do spełnienia groźby miało obiektywne (uzasadnione) podstawy. Nie wystarczy zatem to, że pokrzywdzony oświadczy, iż obawiał się spełnienia groźby; konieczne jest bowiem dokonanie oceny, czy jego przekonanie miało obiektywne podstawy w ustalonych okolicznościach. Obiektywizacja podstawy wymaga zaś oceny w oparciu zarówno o osobowość

pokrzywdzonego, jak i okoliczności, które pozwalają stwierdzić, że każdy przeciętny człowiek o podobnej osobowości, cechach psychiki, intelektu co pokrzywdzony, w ustalonych okolicznościach, uwzględniając także wcześniejsze ewentualne relacje pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonym, towarzyszące wypowiedziom zachowania, uznałby groźbę za rzeczywistą i wzbudzającą obawę jej spełnienia (wyrok Sądu Najwyższego z 6.04.2017 r., V KK 372/16, LEX nr 2284206).

W pierwszej kolejności wskazać należy, że słowa wypowiedziane przez M. D. (1) do K. P. „wszystkich was pozbijam” wzbudziły w niej uzasadnioną obawę, że ta groźba zostanie spełniona nie tylko dlatego, że wymachiwał w jej kierunku nożem, ale również dlatego, że uderzył nożem T. M. i P. P. (1), a pokrzywdzona była bezpośrednim świadkiem tego zdarzenia. Mając na względzie okoliczności zdarzenia, nie budzi najmniejszych wątpliwości Sądu, że groźba skierowana przez oskarżonego wywołała uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona.

Należy uznać, że oskarżony wypowiadając tę groźbę, miał na myśli chęć wyrządzenia pokrzywdzonym poważnej krzywdy i godził się na spowodowanie u nich ciężkich skutków zdrowotnych. Biorąc pod uwagę całokształt przytoczonych okoliczności podmiotowych, jak i przedmiotowych należy stwierdzić, iż M. D. (1) nie miał zamiaru bezpośredniego lub ewentualnego pozbawienia życia pokrzywdzonych. Tak więc Sąd dokonał korekty kwalifikacji prawnej czynów popełnionych przez oskarżonego.

Mając na uwadze powyższe rozważania, zachowanie oskarżonego bez wątpienia wyczerpało wszystkie znamiona występku z art. 190 § 1 k.k.

#	Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięzłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz			

związłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	Umorzenie postępowania		
Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz związłe o powodach umorzenia postępowania			
#	Uniewinnienie		
Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz związłe o powodach uniewinnienia			
<i>KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</i>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
M. D. (1)	I, II i III	I, II i III	Wymierzając jednostkowe kary pozbawienia wolności za Sąd kierował się dyrektywami z art. 53 § 1 k.k.: -wysokim stopniem szkodliwości społecznej czynu, który godził w życie i zdrowie ludzkie, -rodzajem zamiaru oskarżonego, stopniem jego winy, motywu działania (nie chciał,

aby właściciele mieszkania wprowadzili się do lokalu, w którym mieszkał, bał się, że zostanie wyrzucony z mieszkania),

-względy prewencji ogólnej oraz indywidualnej,

-zapobiegawcze i wychowawcze cele kary.

Sąd wziął również po uwagę fakt, iż zdarzenie to było wynikiem trwającego od kilku lat konfliktu pomiędzy M. D. (1) a właścicielami mieszkania. Oskarżony nie godził się z uprawnieniami właścicielskimi K. P. do mieszkania przy ul. (...).

Ponadto na niekorzyść oskarżonego przemawiał jego duży poziom agresji i zły woli. Sam fakt, iż zaatakował dwóch pokrzywdzonych twierdząc, że robi to w obronie własnej, podczas gdy nie zachodziły warunki obrony koniecznej wskazuje, że postępowanie oskarżonego było nieuzasadnione i całkowicie nieadekwatne do zaistniałej sytuacji. Oskarżony wiedział, że pokrzywdzona ma tytuł prawny do zajmowania tego mieszkania i nie może sprzeciwić się jej zamieszkaniu w lokalu.

Sąd uznał, że kary jednostkowe (3 lata za czyn opisany w pkt I części dyspozytywnej

			wyroku, 3 lata za czyn opisany w pkt II części dyspozytywnej wyroku i 6 miesięcy za czyn opisany w pkt III części wstępnej wyroku) będą spełniać jej wychowawczy, prewencyjny cel oraz działać odstrasżająco na potencjalnych sprawców tego rodzaju przestępstw.
IV	IV	Sąd na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone w pkt I, II i III części dyspozytywnej wyroku kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu M. D. (1) karę łączną 3 (trzech) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności, kierując się zasadą częściowej absorpcji.	
Vi VI	I i III	Sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego M. D. (1) na rzecz pokrzywdzonych nawiazkę -w kwocie 2.000 zł na rzecz P. P. (1) oraz w kwocie 500 zł na rzecz K. P.. W ocenie Sądu orzeczenie takiego środka stanowiło będzie dla oskarżonego dodatkowy element oddziaływania poprawczego i wychowawczego a dla pokrzywdzonego kompensowało będzie szkody i krzywdy mające swoje źródło w przestępstwie. Orzeczone kwota zadośćuczynienia jest adekwatna do rozmiaru krzywd	

		doznanych przez pokrzywdzonych. Dla zadośćuczynienia zastosowanie znajdują odpowiednie przepisy kodeksu cywilnego. Wskazać należy, iż jego wysokość determinowana jest charakterem i rozmiarem krzywd doznanych przez pokrzywdzonych a dla ustalenia wysokości zadośćuczynienia znaczenia nie ma sytuacja majątkowa sprawcy.	
1Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
M. D. (1)	VII	VII	Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności Sąd zaliczył oskarżonemu M. D. (1) okres jego zatrzymania od 9 listopada 2021 r. godz. 11:40 do dnia 10 listopada 2021 r. godz. 19:30.
VIII	VIII	Na podstawie art. 44 § 2 k.k. Sąd orzekł przepadek przez zniszczenie dowodu rzeczowego zarejestrowanego w wykazie dowodów rzeczowych nr (...), pod pozycją 9 (k. 138 akt).	
IX	IX	Na podstawie art. 44 § 1 k.k. Sąd orzekł przepadek przez zniszczenie dowodów	

		rzeczowych pochodzących z przestępstwa zarejestrowanych w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod pozycją 1, 2 i 3 (k. 138V akt).	
X.	X.	Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. Sąd zwrócił: -oskarżonemu M. D. (1) dowody rzeczowe wymienione w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod pozycjami od 1 do 8 (k. 138 akt), -T. M. dowód rzeczowy wymieniony w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod pozycją 10 (k. 138 akt).	
6. inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
Nie dotyczy.			
KOsztu procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
XI	<p>Zgodnie z brzmieniem § 17 ust. 1 pkt 2, § 17 ust. 2 pkt 3 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r. poz. 1714 ze zm.) Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. O. G. koszty nieopłaconej obrony z urzędu w kwocie 3432 zł brutto.</p>	
XII	<p>Mając na względzie, iż oskarżony nie pracuje, nie posiada majątku, ma orzeczony umiarkowany stopień niepełnosprawności oraz utrzymuje się z zasiłku MOPS, Sąd stosownie do treści art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j.: Dz. U. z 1983 r. nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych oraz od obowiązku uiszczenia opłaty, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.</p>	
1Podpis		

Sędzia Mariusz Wiązek Sędzia Jolanta Pol-Kulig	
---	--